

ตอนที่ 5: แผนการเอาไทยโผล่ออกจาก กระดอง

เอาไทยรู้แล้วว่าอยู่ในกระดองปลอดภัยจากสัตว์
ร้ายโควิด แต่ขึ้นอยู่กับในกระดองคงจะอดตาย
จำเป็นต้องหาทางขยับเขยื้อน ถึงแม้ว่าจะอยู่ใน
กระดองก็ต้องประมาณการว่าสัตว์ร้ายนั้นไป
หรือยัง หรือยังจ้องเล่นงานอยู่ สิ่งที่สำคัญคือ
ระบบประสาทสัมผัสรับรู้จะต้องดี รับฟังเสียง
จับการสั่นสะเทือนของพื้นดิน สังเกตกลิ่น
อุณหภูมิ แสงสว่าง

เมืองไทยก็คงเหมือนเต่า เรารู้แล้วว่า การจำกัด
ตัวเองให้อยู่ในที่พักเป็นการหลบภัยจากโควิด-19
ที่ดีที่สุด แต่ชีวิตแต่ละคนและสังคมโดยรวม
ไม่ได้ต้องการความปลอดภัยอย่างเดียว ยังต้องมี
ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การศึกษา และอื่นๆ
อีกหลายอย่าง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำในขณะที่
หอดตัวในกระดองได้ยากหรือทำไม่ได้

เราจะมีแผนออกจากกระดองต้าน โควิด-19 อย่างไร
จุดดุลยภาพระหว่างความเสี่ยงที่โควิด-19
จะระบาดอีกครั้ง กับความคุ้มค่าที่ได้จาก
กิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ตรงไหน ?

พื้นที่ใด เศรษฐกิจใดความเสี่ยงต่อ โควิด-19 ต่ำ
และมีสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ ก็ควร
โผล่ออกจากกระดองได้ก่อน

“หาจังหวะดีๆ โผล่ออกจากกระดอง: เอาไทย
ตัวมเตี้ยม แต่ปลอดภัย จากสัตว์ร้ายโควิด-19”

ศ.ดร.นพ.วีระศักดิ์ จงสู่วิวัฒน์วงศ์
หน่วยระบาดวิทยา คณะแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
(นักวิจัยแกนนำ สวทช. ประจำปี 2553)

การวิเคราะห์ความเสี่ยงว่าต่ำหรือสูง คือ
ใช้อดีตและปัจจุบันพยากรณ์อนาคต โดยการดู
จากสถิติที่ผ่านมา พื้นที่ใดเป็นพื้นที่ปิดคนเข้า
ออกน้อย ประชากรอยู่กระจายเบาบาง ไม่เคย
มีโรคนี้เลยตลอดระยะสามเดือนน่าจะเป็น
พื้นที่ที่เอาไทยควรทดลองออกจากกระดอง

ในทางตรงข้าม พื้นที่ซึ่งมีประวัติโรคระบาด
รุนแรง หรือยอดรวมของการติดเชื้อภายใน
พื้นที่สูง ก็ควรอยู่ในกระดองต่อไป

พื้นที่ความเสี่ยงระดับกลาง คือ พื้นที่ซึ่งมีการ
ติดต่อกับภายนอกมาก มีผู้ป่วยนำเข้ามาจากที่
อื่นมาก แต่ยังป้องกันไม่ให้เกิดการกระจายโรค
ภายในพื้นที่นั้น เมื่อจำนวนผู้ป่วยใหม่หมดไป
สักระยะหนึ่ง จึงค่อยพิจารณาความพร้อม

ส่วนที่สำคัญในขั้นต่อไป คือ ภาคอุตสาหกรรม การผลิต ปัจจุบันมีอุตสาหกรรมหลายบริษัท ไม่หยุดการผลิต แต่เข้มงวดเรื่องการป้องกันแทน กระทรวงสาธารณสุขควรร่วมมือกับกระทรวง อุตสาหกรรม ตั้งเกณฑ์การตรวจสอบระดับ ความเสี่ยงและความปลอดภัยจากโควิด-19 และออกไปตรวจสอบโรงงานต่างๆ ทั่วประเทศ ผมเชื่อว่าโรงงานจะปลอดภัยมากขึ้น สภาพ แรงงานก็คงยินดีร่วมมือ

ภาคบริการที่ผู้ให้บริการและผู้รับบริการยากที่ จะให้ห่างกันเกิน 2 เมตร ซึ่งยังมีภาพไม่ออก อาจต้องช่วยกันคิดค้นวิธีการและนำมา แลกเปลี่ยนกันต่อไป

ภาคการท่องเที่ยว เป็นส่วนที่ทำรายได้ให้ ประเทศสูงมาก และมีการกระจายรายได้ไปยัง ส่วนต่างๆ ทำให้คนรายได้ดีและรายได้ปาน กลางได้กักตัวในพื้นที่ที่มีทัศนียภาพสวยงาม แต่หากไม่มีกิจกรรมทางสังคมหรือน้อยมาก การบริการแบบนี้จะเกิดขึ้นได้ไหม ถ้ายัง คิดไม่ออก ก็คงต้องเลิกภาคการท่องเที่ยวไป พักใหญ่ จนกว่าโควิด-19 จะหมดไป

ประเทศไทยคงต้องหาทาง reskill คือ พัฒนา ทักษะใหม่ และ down-skill คือ พัฒนาทักษะขั้น ต่ำที่เราทอดทิ้งไป เช่น การทำเกษตรพื้นฐาน แบบเศรษฐกิจพอเพียง การค้าปลีกขนาดเล็ก

และต้อง upskill คือ ให้คนไทยใช้ไอทีให้มากขึ้น เพื่อเป็นการลดกิจกรรมทางสังคม ปรับตัวให้ เข้าสู่ยุค New normal ต่อไป

แต่ไทย ต้มเต๋ยม แต่ปลอดภัย เราไม่ต้องหวัง จะกลับมารุ่งรวยได้อย่างรวดเร็ว แต่เดินไม่เร็ว แต่อายุยืน ช่วยกันคิดรอบกระดอง และหา จังหวะดีๆ โผล่ออกจากกระดองก็จะดีครับ